

lysninger, der ere givne. Med Hensyn til Beregningen af, hvor meget det altsammen betyder, foreligger der ikke andet for os i dette Øjeblik end en lille Lap Papir med maskinskrevne Tal, som nogle enkelte Medlemmer have faaet udleveret. Ærede Medlemmer ville ogsaa have hørt gennem de Udtalelser, der ere faldne for et Øjeblik siden, at paa et væsentligt Punkt, Omdannelsen af Selskabs-skatten, er der overfor Fællesudvalgets Medlemmer givet en Meddelelse om, at den skulde give en forøget Indtægt paa 450,000 Kr., medens Finansministeren nu før kommer og siger 50,000 Kr. Man kan i hvert Tilfælde med Sikkerhed konstatere dette, at Fællesudvalgets Medlemmer vidste i Gaar ikke, hvad det var, de stemte om. Det er min Overbevisning, at hele den Maade, hvorpaa Forligslovgivningen for Tiden foregaar her i Rigsdagen, hvor de to Parter, der dog skulde sammen til sidst, have trukket Vinteren hen med at gøre sig kostbare for hinanden, for saa til syvende og sidst i nogle faa Dage at jage en samlet Gruppe af Lovforslag igennem, er en Lovgivningsform, som efterhaanden bidrager til i store Kredse af Befolkningen at drage Respekten for det danske Rigsdagsarbejde nedad. Jeg føler mig overbevist om, at overmaade mange Mennesker ude i Landet faa en ringere Agtelse for den Gerning, der gøres i Rigsdagen, netop som Følge af den Maade, hvorpaa Lovgivningen for Tiden foregaar. Men naar vi nu i Dag skulle vedtage disse Lovforslag, maa jeg føje til, at hele Ansaret for, at de atter foretages og vedtages paa denne Maade, hviler paa Regeringen og paa det Flertal i de to Ting, som danner denne Regerings parlamentariske Grundlag.

Men ligesom den Maade, hvorpaa Lovforslagene gennemføres, synes mig uheldig, synes det mig unægteligt ogsaa at være et meget uheldigt Indhold, de have. Den Lovgivning, vi staa overfor i dette Øjeblik, bærer, saa vidt jeg kan se, Landstingets Mærke. Det har været fremstillet som en bevæget, dramatisk Kamp, der er foregaaet de sidste Dage i forrige Uge. Læste man Blade, som vare underrettede om de Forhandlinger, der foregik fra Dag til Dag, havde man det Indtryk, at der stod en sønderrivende Broderkamp mellem de to Parter, og det kan gerne være, at der var nogle bevægede Timer i Fredags, hvor adskillige af de Herrer havde hildet sig selv i den Grad i Kampillusioner, at de havde en Fornemmelse af, at Himmel og Jord vare ved at gaa under, at der forestod et stort Ragnarok, der skulde opsluge baade Højre og Mode-

rate her i Tinget og oppe i Landstinget. Det forekommer imidlertid mig, at de, der vedblivende have troet paa den Kamp, vare overordentlig naive. Det var dog paa Forhaand givet, at det nu maatte ende med, at man fandt hinanden. I Fællesskab har man lagt den Situation økonomisk, politisk, militært til Rette, hvori vi i Øjeblikket befinde os, en fælles Politik har man ført fra 1905 til nu, og naar nu Omkostningerne ved den Politik, der ligger mellem 1905 og 1909 skulde betales, var det jo nødvendigt, at de Herrer bleve enige, og at de i Fællesskab kom til at opgøre Boet, og lige saa selvfølgelig forekom det unægteligt paa Forhaand os, der have haft Lejlighed til at se den Maade, hvorpaa en saadan Strid føres mellem disse to Parter, at det maatte ende med, at det blev dem, der stod som Repræsentanter for Folketinget, der kom til at trække det korteste Straa i denne Forhandling. Den Gang Forligsmeddelelserne kom ud, kom de ud som en Beretning om, at Landstingets Højre havde givet sig; Triumfraab lød: nu havde de andre givet efter, og et Par Gange i Dag, naar det er sagt, at det var Modparten, der havde sejret, har jeg her i Salen haft en Fornemmelse af, at man indenfor den Gruppe, som støtter Regeringen i snævrere Forstand, havde en Fornemmelse af at have staaet sig. Jeg maa tilstaa, at da jeg læste de Resultater, der forelaa, forekom det mig fuldkomment ufatteligt, at noget Menneske noget Øjeblik kunde have faaet et saadant Indtryk. Lad os se paa, hvorledes Lovforslagene som de nu foreligge, ere ændrede i Forhold til hvad de vare, den Gang de forlod Folketinget.

Jeg skal først sige et Par Ord om de nye Ligningsregler. Med Hensyn til dem tror jeg, der er megen Grund til skarpt at betone, at Forslaget derom burde have været forelagt paa et meget tidligere Tidspunkt. I Udvalget, hvor vi beskæftigede os med disse Lovforslag, rejstes Kravet om nye Ligningsregler overfor den højt-ærede Minister. Han afviste det den Gang. Paa det Tidspunkt havde han ikke Brug for en forbedret Ligning. Det Tidspunkt kom først, da Landstinget stillede Fordringen, og saa kastedes Forslagene til syvende og sidst i Fællesudvalget, og Resultatet blev ganske naturligt dette, at ingen fik Betingelse for paa rimelig Maade at gennemarbejde disse Forslag. Hvorledes vil nu Virkningen af disse Ligninger blive? I Virkeligheden kan intet Menneske sige noget forstandigt derom i Øjeblikket. Den